

LUC DELANGHE

Oud-voorzitter CCV

Voor het brede publiek is hij wellicht geen bekend gezicht, maar Luc DELANGHE mag gerust zonder meer tot de meer invloedrijke Vlamingen van de afgelopen decennia worden gerekend. Als algemeen secretaris van het ACW zat hij vaak op de eerste rij waar geschiedenis werd geschreven. Bij zijn afscheid als voorzitter van het Centrum voor Christelijk Vormingswerk (CCV) wordt hem een dankbaar huldeboek geschonken.

‘Het gesprek met God werd een soort tweede natuur’

Lieve WOUTERS

Het einde van Wereldoorlog II maakte hij nog net bewust mee. Zijn kindertijd was sober en gelukkig. En zo gaat Luc DELANGHE (72) ook zijn oude dag tegemoet. Daartussen ligt een wereld van toemeloze inzet en grote verantwoordelijkheden. Echtgenote Lieve VAN CAUWELAERT en hun drie dochters moesten de uithuizige vader vaak missen. De vele lange werkdagen maakten plaats voor tijd voor het gezin, genieten van muziek en lectuur en „beheerst engagement”.

–Hoe zou u uw levensgevoel omschrijven?

Ik behoor tot een luxegeneratie. We werden groot in een periode van ongeremde groei. Studiebeurzen maakten dat voor het eerst een hele generatie jongeren naar de universiteit kon. We waren doordrongen van een verantwoordelijkheidsgevoel en kregen alle kansen om de samenleving naar onze idealen te kneden. Terwijl de welvaart aan een hoog tempo toenam, bleef toch altijd een grote groep uitgesloten van dat proces. Daarvoor wilde ik me inzetten in de koepel van christelijke werknemersorganisaties ACW. Van daaruit ijverde ik op het politieke vlak, in de toenmalige CVP en later ook de Europese Volkspartij (EVP), voor het sociale profiel van de partij.

Intussen zagen we het individualisme toenemen, het duurzame engagement afbrokkelen en de kerkpraktijk achteruit boeren. In de toekomst zal het alleen maar moeilijker worden voor jonge mensen om zich staande te houden. Grote wereldproblemen als milieu, armoede en overbevolking moeten worden aangepakt, terwijl er almaar minder verbondenheid is en het ieder voor zich lijkt. Ik ben niet optimistisch, wel hoopvol. Het kan nog altijd anders.

–Laten we eens terugkeren naar uw eerste engagement: preses van het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond in Leuven. Welke bekweringen dreven u in die richting?

Voor socioculturele en economische. We wilden werk in eigen streek en respect voor onze cultuur. In Leuven werd het academiejaar 1961-62 erg rumoerig door de militante opstelling van Franstaligen voor de tweetaligheid van Leuven en haar universiteit. Een speciale commissie moest een voorstel uitwerken voor samenwerking op basis van grotere autonomie. Als preses van het KVHV vormde ik met vier professoren het Vlaamse luik ervan. Het werd een dovemansgesprek. In 1968 zou het kruitvat ontploffen en de universiteit gesplitst worden.

Oud-voorzitter Luc Delanghe: „Het ccv biedt christelijke vorming, sterk naar inhoud en methodiek.” © Hugo Maris

Er zijn best wat gelijkenissen te trekken met de communautaire problemen van vandaag. Maar zoals de twee universiteiten opnieuw naar elkaar toegroeien, zo zie ik de twee landsdelen op termijn ook tot grotere autonomie én samenwerking komen.

„Ik ben niet optimistisch, maar wel hoopvol. Het kan nog altijd anders”

–U was net gepromoveerd, of het ACW klopte bij u aan.

Een van mijn eerste opdrachten bij het ACW betrof de sector Cultuur en Vorming. Van daaruit kreeg ik ook externe verantwoordelijkheden. In 1973 was het cultuurpact tot stand gekomen, dat binnen de culturele autonomie waarborgen inhield voor de vrijzinnige minderheid in Vlaanderen en de christelijke minderheid in Wallonië. Betrokken op de christelijke culturele sector

in Vlaanderen, volgde ik vanuit het ACW dit politieke proces op.

Van 1974 tot 1982 was ik voorzitter van de Hoge Raad voor de Volksopleiding. Toen het CCV als koepel van alle kerkelijke vormingsinitiatieven ontstond en een aanvraag tot subsidie indiende bij de Hoge Raad, werd het drie jaar zwoegen om dit dossier erdoor te krijgen. De angst voor het kerkelijke machtsbastion was nog groot. Meteen werd het CCV zowat de grootste erkende vormingsinstelling van Vlaanderen. Enkele jaren later werd ik voorzitter en dat zou ik bijna dertig jaar blijven. Dankzij de inzet van uitstekende beroepskrachten en honderden vrijwilligers biedt het CCV overal in Vlaanderen christelijke vorming, sterk naar inhoud én methodiek.

–De val van de Berlijnse Muur maakte u mee van op de eerste rij. Hoe kwam dat?

In het kader van de buitenlandse relaties van het ACW was mij het dossier van de kleine groep christendemocraten in Oost-Duitsland toegewezen. Een delicate opdracht, want ze stonden volledig onder toezicht van de communistische partij. Jaarlijks kwamen delegaties naar hier en

omgekeerd. In het grootste geheim combineerden velen die reis met een familiebezoek in West-Duitsland. Door onze contacten voelden ze zich minder geïsoleerd.

Na de hereniging werden ze echter als verraders beschouwd. Ze zagen zichzelf als een ‘verloren generatie’, van de ene oorlog in de andere gesukkeld en na de dictatuur uitgespuwd door hun geestesgenoten, eindigend in armoede.

–Vond u in dat drukke leven nog tijd om te bidden?

Tijdens de week was dat moeilijk, maar bidden doe je in stilte, met hart en geest, en dat kan ook kort, tussendoor. In die zin werd het gesprek met God een soort tweede natuur. Geloof is voor mij leven vanuit het evangelie met de overtuiging dat je een bijdrage kunt leveren tot een meer rechtvaardige samenleving en daarin blijven investeren. In de eucharistie worden alle aspecten van het geloof verdicht: samenzijn met God en met elkaar. Daarom is ze zo belangrijk.

Een bestelbon voor het huldeboek aan Luc Delanghe vindt u op bladzijde 15.